

Uctívat tak, jak se to líbí Bohu

Když mám příležitost sedět u stolu se vzdělanými mysliteli, hudebníky a studenty Božího slova a povídat si s nimi, užívám si to. Největší dojem na mě dělá, kolik různých způsobů Bůh používá, aby naše životy zajal pro sebe a přemohl nás svou velikostí. Zjevuje nám sám sebe a jeho divy ve mně vzbuzují úžas. Když vidím, jak Bůh sesílal světlo poznání na jednu generaci za druhou, nepřestávám se divit, jak k nám Bůh mluví vždy takovým způsobem, abychom nepřestávali hladovět, žíznit a toužit znát ho víc a rozumět mu lépe. Pro hledání Boží slávy je nutné plně se vzdát sebe samého a také být velice odvážný – vždyť Písmo říká, že Boha sotva někdo může spatřit a zůstat naživu. Z toho vidím, že ať jsme kdokoli, pro

snahu znát a slyšet Boha je nutné projít procesem umírání, abychom mohli přinášet skutečný život. Stručně řečeno, když zemřeme svým cestám, vzkřísí nás pro své cesty.

Naneštěstí často trváme na tom, že jsme dostali svobodu uctívat Boha tak, jak nám to vyhovuje. Ve skutečnosti ale v takovém postoji žádná svoboda není. Pravá svoboda přichází, když se při uctívání Boha vzdáme sebe samých a tak získáme svobodu uctívat ho, jak se to líbí *jemu*, ne nám. Snažit se uctívání rozpitvat, obhájit na základě Písma styl, který nám nejvíc vyhovuje, a hlásat ho jako něco nevyvratitelného, to svobodu nikdy nikomu nepřinese. Pokud Boha budeme uctívat, jak se to líbí nám, jednoduše ho uctívat nebudeme, protože nám to naše tělesnost nedovolí. Z dějin zjišťujeme, že lidská přání a představy kázané, jako by šlo o přesvědčení z Ducha svatého, svázanost jediné prohlubují a svobodu při uctívání omezují.

Mou touhou při psaní této knihy je pomoci odstranit omezení, kterými se sami svazujeme, a naopak v uctívání povzbudit ke svobodě a volnosti. Kéž nám Bůh dá potřebné rozeznání, abychom neudělali tu chybu, že bychom přijali bezpočet omezení ve jménu radikálního uctívání, zatímco by se ve skutečnosti jednalo o přijetí bezzákonnosti! Když přijmeme bezzákonnost, nelze vůbec mluvit o pravém uctívání. Pro bezzákonnost a zároveň pro pravé uctívání není v očištěném srdci dost místa. Pokud při psaní této knihy budu Boha o čisté srdce prosit já a pokud ho o ně při čtení budete prosit i vy, může se stát něco velkého. Pokud nás alespoň část knihy vytáhne výš, než kde právě jsme, a nasměruje nás k hlubšímu pochopení, kým je Bůh, pak kniha splní svůj účel.

Uvědomte si, že se může zdát, že každá překážka ve vědeckém výzkumu pouze přináší nové možnosti v jiných oblastech. Někdy se možná bude zdát, že povaze zvuku přikládám větší důležitost, než je nutné. Jedinečnost celého tématu zvuku, jak o něm mluví Písmo, možná způsobí, že někdo ve svém hodnocení zajde příliš daleko. Každopádně si dejme pozor, abychom dílo, které Bůh zvukem dělá, neumenšovali.

Každého z nás povzbuzuji, abychom byli dost odvážní a nečetli pouze mezi řádky, ale abychom co nejpozorněji naslouchali tomu, co nám Pánův duch říká jako jednotlivcům i jako celému tělu. Pojďme se rozhodnout, že budeme stejně odvážní jako David, Gedeón, Jozue a nespočet dalších lidí v Písmu i v dějinách. Druh odvahy, kterou měli, je potřeba i v době, ve které právě žijeme. Pojďme se v srdci právě v tuto chvíli rozhodnout, že nebudeme pouze číst, ale také naslouchat. Jestliže bylo statečností a inspirací dosaženo velkých činů, můžeme ještě větších činů dosáhnout pomocí odvahy, poslušnosti a pomazání. Předstupme směle před Boží trůn, aby do nás vlil ještě víc své milosti.

Kapitola první

Hadi v kurníku

Jako dítě jsem zažil něco, co mi ukázalo rozdíl mezi statečností a smělostí. Jednoho dne mě děda pověřil, abych šel do kurníku a přinesl vajíčka. Tehdy to pro mě byl nesnadný úkol, protože – jako asi většina dětí – jsem měl strach jít do starého temného kurníku, strčit ruku pod živého tvora a vzít mu to, co nepochybně bylo jeho vzácným vlastnictvím. Představa, že bych vstoupil do té staré plechové boudy a ukradl vejce zvířatům s ostrými zobáky, byla na mou pět let starou mysl příliš. Protože mi to ale děda řekl, vyrazil jsem.

Došel jsem až ke kurníku a těsně předtím, než jsem udělal krok do temnoty uvnitř, jsem uviděl velkého černého hada, jak se v boudě plazí po zemi. Kdybyste vyrůstali v zapadákově v Kentucky od narození, věděli byste, že hadi nejsou vaši kamarádi. Zastavil jsem se tedy, vzal hůl opřenou vedle dveří